

70 000 RIZZLA

Från smygrökare via klassrökare till nonrökare.

I samarbete med Studieförbundet Vuxenskolan
Text Göran Lander, foto Göran och reklambilder från
Dunhill och RIZZLA.

Smygrökande 10-åringen och
hans syster.

”Jag ska minsann berätta för mamma!”

Det är min lillsyrra som just såg mig stå och röka med kompisarna en dag i Söderfors och jag var bara 10 år. Vi hade några timmar tidigare hittat en tiokronorssedel på gatan, såg absolut ingen ägare och slog våra kloka huvuden ihop. Det blev en ”liten Boy” som vi köpte ”åt pappa” i tobakshandeln på hörnet.

Situationen var brydsam, ingen i familjen rökte, pappa var sedan barndomen högkyrklig och vad gör man! Jag hölls utomhus tills jag blev hungrig, jag djuprespirerade, jag sköljde munnen med vatten, men till slut måste jag ändå gå hem. Jag fick andas på mamma och pappa, de kände ingen röklukt och naturligtvis blånekade jag.

Därefter blev det ingen tobak förrän den intensiva examensveckan på Sjöbefälsskolan i Göteborg, där jag utexaminerades som radiotelegrafist av 1.a klass. I handelsflottan fanns därefter inga skattade cigaretter och att inte röka vore rena förlusten, så billigt som det var. I den fuktiga värmen i tropikerna fick jag ofta hjärtrusningar av nikotinet.

Sedan jag lämnat sjölivet arbetade jag flera perioder i Haparanda, tvillingstaden vid Torneälvens mynning. Vid den här tiden kunde man handla charkuterier billigt i Torneo och även lunchrestaurangerna höll lägre priser än i Sverige. Pricken över i var dock RIZZLA cigarettpapper där man fick en 50-pack för 50 öre medan den i Haparanda kostade 3,50. Tillåtet var 50 papper vid återkomst till Sverige och detta utnyttjade jag maximalt.

Radiotele-
grafisten
med sin
Ratos.

Plötsligt en dag fattades beslutet att sluta röka, trots att det i ett överskåp hemma i köket låg RIZZLA-förpackningar med sammanlagt 70 000 papper. En av arbetskamraterna övertog rubbet för inköpspris, vilket jag kom att ångra ett år senare, när jag åter blev principfast rökare.

Tobaksreklam svalde jag med hull och hår. På biblioteket fick jag tag i en bok utgiven av det engelska tobaksbolaget Dunhill – exklusivt och tjusigt. Vackra bilder, boken nästan doftade fina vanor och kvalitetstobak.

Särskilt minns jag berättelsen om hur det gick till om man ville bli kund. Man avtalade om ett besök i butiken i London och när man anlände inbjöds man sitta i ett klassiskt engelskt rum med djupa, vackra skinnmöbler. Därefter följde ett samtal med en försäljare i diskret tweed. Efter en rundlig tid hämtade han ett par kartonger med pipor som han trodde skulle passa kundens personlighet.

Drog på sig sämskskinnshandskar och lyfte fram en pipa i taget. Ett drag av vemod över hans ansikte när jag tog emot pipan med mina bara händer.

Samtidigt hade han förslag på tobaksblandningar just för mig och det påtalades noga att jag endast behövde telegrafera London så skickades just mitt nummer till min hemadress.

Den blå sorten som slocknade när man slutade suga.

För min del blev det aldrig någon Dunhillresa, men tre hyggliga pipor ägde jag, varav en Ratos som så när tog kål på mig. Under en tillställning svalde jag några droppar olja, rent nikotin, ur pipan och hamnade i ett prekärt läge.

Det är nu trettiotvå år sedan jag definitivt slutade röka, men jag lovade då, att när jag drog mig tillbaka, skulle jag både röka gott och ta en cognac efter middagen. Tyvärr har jag inte alls något sug efter goda rökverk och nämnda cognac är mig för stark.

Livet blir sällan som man tänkt sig. Det blir inte sällan bättre.

Min hustru röker inte och inte heller våra två barn och 5 barnbarn. Därav avslutningen att livet kan inte sällan bli bättre.

